

Szindbádöt mutatták valamelyik nap az egyes televízióban, én nem szoktam sűrűn televíziót nézni, de ha Szindbádöt mutatják, el sem lehet zavarni a képernyő előtt, körülbelül tizenkétszer láttam eddig, de még megnézem, ha újra adják. Krúdy szent, Latinovits zseni, Huszárik előtt pedig leveszem a kalapom, ahogyan Sára Sándor operatőr előtt is.

Nyomott hangulatú napokon az embernek Krúdyt kell olvasnia. Ha ideggyógyász lennék, receptre írnám föl a Krúdy-novellákat, tessék olvasni pár oldalt, elmerülni a történetben, meghemperedni a zseniális lump világában, megnézni, hogyan eszi a húslevest, hogyan üti ki a velőt a marhacsontból, mit mond az elhagyott kedvesnek, hány szál virágot visz a kezében, milyen a pillantása, hogyan simítja meg a temetői fejfát.

TOLLHEGYEN

Szindbád

PILHÁL GYÖRGY

Márványtábla áll a Krúdy Gyula utca sarkán a Jó-zsef körútnál, összesen csak valami annyi van rajta, hogy egyéni hangú, meghitt hangulatú regények írója. Élt, azután meg meghalt. Mint mindannyian.

Szerintem ennél több volt ez a kétméteres, jámbor nyírségi ember, a nők kedvence, a vendéglősök öröme,

a világ bohémja. Megírta, amit mindannyian meg akartunk írni, mert ott volt a tollhegyünkön, a nyelvünk legvégén, a zsigereinkben – legföljebb nem volt tehetségünk, hogy papírt húzzunk az írógépbe és kiírjuk a kiírhatót, megírjuk a valódit. Amit ő meg tudott írni.

Mondom, megnéztem a Szindbád filmet, és azonmód jobban éreztem magam, a karomban abbamaradt a sajtóság (hetek óta sajtó a karom), ütemesebben vert a szívem, a lelkembe meg beleköltözött valami különleges nemtudoménmi, amit csak akkor érezhet az ember, ha ébren éri a hajnal, rápittyog a fülemüle (Rómeó szerint rikácsol a gránátalmafán), a kislánya meg ott ül mellette, és ugyanezt a filmet nézi, nem az elvadult amerikai szörnyűséget.